

erkjende, at Billighed i og for sig taler for at Arbejdere af forskjellige Anskuelser faae Lidelighed til at gjøre disse gjældende, har Udvalget ikke ment at burde unddrage et saadant Andragende sin Anbefaling. Meningen med Hvertallets Indstilling er altsaa at understøtte og anbefale et saadant Andragende; men jeg forudsætter forøvrigt, at der ikke ligger eller har ligget uden for den høitærede Ministers Tanke selv at tage et saadant Hensyn. — Nedenst Spalte 1192 i Lillæg B. vil der under Nr. 8 i Betænkningen findes omtalt et Andragende fra Bestyrelsen af Kjøbenhavns Grundeierforening, hvilket gaar ud paa, at en Bestemmelse i Forordningen af 17 Juli 1795 maa blive ophævet. Det er ved denne Forordning bestemt, at Kjøbenhavns Brandforsikring kun maa optage til Forsikring Eiendomme, som ligge indenfor Voldene, medens der er fremkommet Andragende om, at Kjøbenhavns Brandforsikring ogsaa maa optage til Forsikring Eiendomme, som uaaget delige udenfor Voldene, dog ligge paa Kjøbenhavns Grund. Dette er imidlertid ikke blevet indrømmet, skjøndt Kjøbenhavns Brandforsikring selv var meget villig dertil, og skjøndt det medfører adskillige Fordele at gaa ind i Kjøbenhavns Brandforsikring fremfor at være i Landbygningernes Brandforsikring. Det synes at fremgaa af Andragendet, at denne Brandforsikring har modsat sig det, og det er efter Andragendet ikke lykkedes at bevæge Ministeriet til at efterkomme den Anmodning, som har været rettet til det i saa Henseende. Allerede i Forordningen af 1795 blev det udtalt, at denne Bestemmelse burde bortfalde — den var kun indført af Hensyn til Portenes Lukning og lignende daværende Hensyn — saasnart der kunde ses bort fra saadanne eiendommelige Omstændigheder. Der er nu gaaet 80 Aar siden den Tid; Kjøbenhavns Porte staa ikke blot aabne, men ere endog forlængst forvundne, men desuagtet bestaar den gamle Bestemmelse fra 1795. Hertil kommer dels, at Forstæderne i høi Grad ere blevne bebyggede, dels at Terrænet mellem Søerne og den gamle Voldgade vil blive bebygget, og at der vil fremkomme den Ulempe, at Grændsen, som følger den ydre Side af den gamle Vold, vil komme til at overføre Gader paa kryds og tværs paa den alleruheldigste Maade. Allerede dette maa foranledige til at tage det hele Forhold under Overveelse. Hvorvidt der maatte være Anledning til nøiagtig at følge den Hentilning, som er gjort i Andragendet eller ikke, skal Udvalget ikke her udtale sig om. Det kunde jo tænkes, at man ikke nøiagtig vilde følge Grændsen for Kjøbenhavns Kommune, men snarere maatte vilde tage den Grændse, som er fastsat i Bygningsloven for Kjøbenhavn, ja muligvis ogsaa den for Frederiksberg, altsaa lade Bestemmelsen gjælde for det Terræin, for hvilket Byggelovene gjælde. Alle saadanne Spørgsmaal har Udvalget imidlertid ikke fundet Anledning til her at gaa nærmere ind paa;

det er Punkter, som ville kunne komme under Overveelse, dersom den ærede Minister, hvad Udvalget haaber, vil tage Hensyn til en Henvisning af dette Andragende. Under Nr. 9 omtales et Andragende fra Torvild Sogneraad angaaende Fremgangsmaaden ved Bortarvesfestning af Bøndergods paa Stamhuset Nathlovsdal. Klagen dreier sig om en hel Mengde Punkter og er set dels fra Kommunens, dels fra Fæsternes eller de tidligere Fæsternes Standpunkt. Fra Kommunens Standpunkt klages der over, at Skattebyernes Antal formindskes, og at den tilbageblivende Dels Statteevne aftager paa Grund af den Maade, hvorpaa der gaas frem ved Bortarvesfestning, saaledes at Formue- og Lidelighedsfatten derved kommer til at hvile haardere paa dem, som blive tilbage. For Fæsternes eller de tidligere Fæsternes Bedkommende ankes der særlig over, at der, naar der bortarvesfestes, indbringes en usforholdsmæssig stor Del af Gaardens Tiliggende, saasom Moser, Engstrækninger og deslige, hvilke henlægges under Dovedgaarden og undrages Bøndergaardene. Ligeledes ankes der over, at man omgaaer Bestemmelserne i Sagtloven ved at forpligte Fæstterne til at overdrage Sagten til Stamhuset i 10 Aar uden særligt Bederlag. Af en Kontrakt, af hvilken Afkrift er fulgt med Andragendet, ses det, at en Fæster, idet han tiltræder de øvrige Betingelser, ogsaa har maattet forpligte sig til at overdrage Sagten til Stamhuset paa 10 Aar uden særligt Bederlag, og Sagten er altsaa paa en Maade indlemmet i selve Salgskontrakten. Selv om en saadan Overdragelse i og for sig ikke er ulovlig, maa det dog vistnok erkjendes at være en Omgaaen af Sagtlovens Bestemmelser, naar man vil knytte en saadan Betingelse til selve Overdragelsen. Enkeltheberne i dette Andragende har Udvalget imidlertid ikke ment at burde gaa nærmere ind paa. En Underjøgelse har Udvalget selvølgelig ikke kunnet anfille, og da Sagen ikke har været indgivet til Justitsministeriet, foreligger der heller ikke nogen Udtalelse fra Administrationens Side derom, men hvad Udvalget i denne Anledning har ment at burde henstille til Ministeriets Overveelse, er, om der ikke fra Administrationens Side maatte være Høie til at føre en nærmere Kontrol med den Maade, hvorpaa Afhændelsen af Bøndergaard til Selveiendom og Arvesætte foregaa. Der lyder i saa Henseende Klager fra flere Steder; de have oftere været fremsatte, og naar dette i Almindelighed ikke kommer til Ministeriets Kundskab, turde det for en stor Del have sin Aarsag i, at de, som ville købe deres tidligere Fæstegaarde til Eiendom eller Arvesætte, vide, at de, naar de ikke rette sig efter Godsseierens Onsker i saa Henseende, udsætte sig for ikke at faae Gaardene tilkjøbt. Hvad særlig Sehn og Stamhuse angaar, har som bekendt Justitsministeren Tilsynsret ligeoverfor dem, og denne Tilsynsret indbefatter jo en Ret og Opfordring til Justitsministeren til nærmere at paae Fæsternes